

JESEN NA VRTU

Vida Taufer

Nalomljena stebila rastlin
na vlažnih tleh,
okoli leh
in nad vsemi prežeha smrt;
kot pokopališče je vrt
v jesenskih dneh,
in vedri smeh
prelil se je v ranjen spomin.

Tišina globoka ko jez
se siplje vanj
in vrsta sanj
se giblje v višini sinjin.
Preminil bo čas bolečin
in kmalu zanj
do vseh kotanj
žarki spleto spet k soncu vez.

Kdaj se zbudi prelestni dih
dišečih trav,
ki bo sanjav
srkal drhteče liste brez?
Na vseh bilkah se čuti rez
in iz daljav
ko strt pozdrav
zdaj z vetrom prihaja le vzdih.

Na vrtu je zadnji cvet strt,
megla nad njim
visi ko dim,
nosi ga v sebi droben stih,
zastrt ko jesenski nadih;
že v čas' podzim
v mislih bežim
in vrt sneg pokrije kot prt.